

Duchowe przygotowanie do Jubileuszu Zgromadzenia, rok 2020, czerwiec.

Mt 17, 1-8.

Modlitwa – namiot na górze Przemienienia.

Kruchość naczynia i dotyk Boga. Część I.

Ojcowie Kościoła, szczególnie wschodni, porównują modlitwę chrześcijańską do uczestnictwa w tajemnicy Przemienienia Pańskiego. Również mistycy chrześcijańscy, szczególnie św. Jan od Krzyża, wskazują na modlitwę kontemplacyjną, jako środek osiągnięcia zjednoczenia przemieniającego z Chrystusem.

W tajemnicy Przemienienia kontemplujemy Bóstwo Chrystusa na Obliczu Jego Człowieczeństwa oraz partycypujemy chwałę, jaka czeka przybrane dzieci¹. Scena Przemienienia przedstawiona przez Ewangelie synoptyczne dobrze obrazuje dwie rzeczywistości, które stają się udziałem dzieci Bożych już tu na ziemi: kontemplacja Bóstwa Chrystusa na Obliczu Jego Człowieczeństwa oraz doświadczenie własnej kruchości. O tym pisze również apostoł Paweł w drugim liście do Koryntian: *Bóg, Ten, który rozkazał ciemnościom, by zajaśniały światłem, zabłysnął w naszych sercach, by olśnić nas jasnością poznania chwały Bożej na obliczu Chrystusa. (2 Kor 4, 6) oraz: Przechowujemy zaś ten skarb w naczyniach glinianych, aby z Boga była owa przeogromna moc, a nie z nas. (2 Kor 4, 7).*

Św. Jan Ewangelista, który nie opisał wydarzenia Przemienienia Pańskiego w swojej Ewangelii, chociaż był jej uczestnikiem, dzieli się swoim doświadczeniem duchowym w Apokalipsie: *Głowa Jego i włosy – białe jak biała wełna, jak śnieg, a oczy Jego jak płomień ognia. Stopy Jego podobne do drogocennego metalu, jak gdyby w piecu rozżarzonego, a głos Jego jak głos wielu wód. (...) A Jego wygląd – jak słońce, kiedy jaśnieje w swej mocy. Kiedy Go ujrzał, do stóp Jego upadłem jak martwy, a On położył na mnie prawą rękę, mówiąc: Przestań się lękać! (Ap 1, 16-18)* Jednym słowem, zarówno ewangelie synoptyczne opisujące Przemienienie Chrystusa jak i Jan w Apokalipsie przekazują nam ideę podobną do teofanii starotestamentalnych – **wizja chwały Bożej, prerażenie odbiorcy i dotyk Boga** (por. Iz 6, 1-7).

Modlitwa kontemplacyjna najlepiej ukazuje napięcie będące naszym udziałem w tym życiu, które jakby rozciąga nasze życie między dwoma biegunami: oglądaniem chwały Bożej: *twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło* oraz poczuciem własnej niegodności: *Uczniowie upadli na twarz i bardzo się zlekli.*

W odróżnieniu od Starego Testamentu, Dobra Nowina mówi o Bogu, który ukazuje swoją chwałę przez Najświętsze Człowieczeństwo Chrystusa, czyli Bóstwo ukryte pod osłoną, którą człowiek śmiertelny może oglądać. Ta wizja wprowadza uczniów w zachwyt: *„Panie, dobrze, że tu jesteśmy!”*. Profetycznym odgłosem tego jest doświadczenie zachwyty psalmisty: *Tyś najpiękniejszy z synów ludzkich, wdzięk rozlał się na twoich wargach. (Ps. 45, 3)* oraz oblubienicy z Pieśni nad Pieśniami: *Woń twych pachnideł słodka, olejek rozlany – imię twe,*

¹ Por. Kolekta na Święto Przemienienia Pańskiego: *Boże, Ty przy chwalebny Przemienieniu Twojego Jedyne Syna potwierdziłeś tajemnice wiary świadectwem Ojców i ukazałeś chwałę, jaka czeka Twoje przybrane dzieci, † spraw, abyśmy posłuszni głosowi Twojego umiłowanego Syna, * stali się Jego współdziedzicami. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, † który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków. Amen.*

dlatego miłuj cię dziewczęta. Pociągnij mnie za sobą! Pobiegnijmy! Wprowadź mnie, królu, w twe komnaty! Cieszyć się będziemy i weselić tobą! (Pnp 1, 3).

Ważną myślą rozważanego przez nas fragmentu jest również idea pragnienia uczestnictwa dzieci przybranych w chwale Bożej: **postawie tu trzy namioty**. Te słowa zachwyconego Piotra wyrażają to, co przed Wcieleniem Chrystusa nie było możliwe – bycie uczestnikiem życia świętych w Królestwie Bożym, którzy kontemplują chwałę Boga. Dopiero po tym, kiedy **Słowo Boga dosłownie „rozbiło namiot między nami”** (J 1, 14)², stało się możliwe dla nas uczynienie namiotu na górze Tabor. A przebywanie w tym namiocie symbolicznie oznacza czas, który spędzamy na modlitwie, wpatrując się *w jasność Pańską jakby w zwierciadle; za sprawą Ducha Pańskiego, coraz bardziej jaśniejąc...* (2 Kor 3, 18).

Nie zawsze naszym udziałem na modlitwie jest zachwyt, czasem ta jasność Pańska tak bardzo oślepia władze duchowe, że czujemy się jakby pośród nocy i zdruzgotani pod Ręką Boga jak Hiob³. Ale najważniejsze jest to, że przebywanie w tym namiocie (w grocie Eliasza, w Ranie Serca Jezusa⁴) nas przemienia: *za sprawą Ducha Pańskiego, coraz bardziej jaśniejąc, upodobniamy się do Jego obrazu. (2 Kor 3, 18)*, czyli coraz bardziej **stajemy się jak On - synami Boga**.

Świadomość ogromu Jego chwały przynagła, aby upaść na twarz do Jego stóp: *Kiedym Go ujrzał, do stóp Jego upadłem jak martwy (Ap 1, 17)*. Doświadczenie chwały Taboru na modlitwie rodzi w człowieku, jakby poczucie rozdarcia⁵, które powstaje na skutek napięcia między życiem chwały Bożej a kruchości naczynia naszego ciała. Św. Jan od Krzyża oraz św. Teresa od Jezusa opisują swoje doświadczenie zranienia miłością Bożą, które jest słodkie a zarazem pełne cierpienia, ponieważ **jeszcze nie ogląda się w pełni tego, Który duszę dotyka**: „Rozdarcie duchowe, o wiele głębsze i dłużej trwające niż rana. Jest ono jakby raną, która już przekształciła się w rozdarcie, dzięki czemu dusza czuje się prawdziwie trawiona miłością. To rozdarcie powstaje w duszy poznającej wcielenie Słowa i tajemnice wiary, które będąc większymi dziełami Boga i zawierając w sobie większą miłość Bożą niż inne stworzenia, wywołują w duszy tym większy skutek miłości”⁶.

A Jezus zbliżył się do nich, dotknął ich i rzekł: Wstańcie, nie lękajcie się! (Mt 17, 7). On położył na mnie prawą rękę, mówiąc: Przestań się lękać! (Ap 1, 16-18)

Dotknięcie Jezusa, które stało się doświadczeniem uczniów jest jakby pomostem między nieosiągalną chwałą Bożą a bezgraniczną nędzą człowieka. Tym **dotknięciem Jezusa jest Jego Wcielenie, dzięki któremu Namiotem Spotkania tego, co Boskie, z tym, co ludzkie jest Jego Najświętsze Człowieczeństwo**. Panie, daj mi łaskę przebywania w tym Namiocie Spotkania!

S. Sofija Ośmijanska

² Dosłowne tłumaczenie z oryginału greckiego: *λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν*

³ Nawiązanie do pojęcia kontemplacji u św. Jana od Krzyża.

⁴ Nawiązanie do rozważania na luty „Wejść do jaskini tajemnic Bożych”

⁵ Por. Św. Teresa od Jezusa, *Zamek wewnętrzny, 6 mieszkanie, rozdział 7, 1-9*.

⁶ Św. Jan od Krzyża, *Pieśń duchowa, Redakcja B, 7,3*; Por. także: Por. Św. Teresa od Jezusa, *Zamek wewnętrzny, 6 mieszkanie, rozdział 2, 1-4*.